Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Dracula

Er was eens een jonge man genaamd Jonathan Harker, die ver weg reisde naar een streek genaamd Transsylvanië. Hij ging een man, graaf Dracula genaamd, helpen om een huis in Engeland te kopen. Jonathan had de graaf nog nooit ontmoet, maar toen hij aankwam bij Dracula's donkere, griezelige kasteel, voelde hij meteen dat er iets niet pluis was.
"Welkom in mijn huis," zei graaf Dracula, die lang en bleek was en scherpe tanden had. Zijn stem was vriendelijk, maar iets aan hem deed Jonathan rillen. "Komt u alstublieft binnen. U moet moe zijn van uw reis."

Jonathan betrad het enorme, oude kasteel, en toen de deur met een luide knal achter hem dichtsloeg, besefte hij iets: hij was nu een gevangene. Het kasteel had geen bedienden, geen uitgang, en graaf Dracula leek hem voortdurend in de gaten te houden. Elke avond vroeg Dracula Jonathan uit over Engeland, alsof hij iets van plan was.
Op een nacht zag Jonathan iets heel vreemds. Hij keek uit zijn raam en zag Dracula langs de kasteelmuren naar beneden kruipen als een reusachtige spin. Jonathans ogen werden groot van angst.

"Wat voor man is hij?" fluisterde Jonathan tegen zichzelf. "Of is hij überhaupt wel een man?"
Jonathan probeerde te ontsnappen, maar de kasteeldeuren waren altijd op slot. Uiteindelijk, op een nacht toen Dracula weg was, ondernam Jonathan een gewaagde ontsnapping door zelf langs de kasteelmuur naar beneden te klimmen. Hij vluchtte door het bos en slaagde erin terug te keren naar Engeland, maar hij werd voor altijd achtervolgd door wat hij had gezien.
Ondertussen, terug in Engeland, maakte Jonathans verloofde, Mina, zich zorgen om hem. Ze had al weken niets van hem gehoord, maar tot haar opluchting keerde Jonathan eindelijk terug. Ze trouwden, maar Jonathan was zwak en geschokt door zijn vreselijke ervaring in het kasteel van Dracula.
"Ik ben gewoon blij dat je veilig bent," zei Mina tegen hem, terwijl ze zijn hand vasthield. Maar geen van beiden wist dat graaf Dracula Jonathan naar Engeland was gevolgd, en dat hij duistere plannen had.

Op een nacht begon Mina's beste vriendin, Lucy, zich ziek te voelen. Ze werd bleek en zwak, maar niemand wist waarom. Lucy's verloofde, Arthur, was erg bezorgd.
"Ze wordt elke dag zwakker," zei Arthur tegen Dr. Seward, Lucy's arts. "Kunt u haar niet helpen?"
"Ik weet niet wat er met haar aan de hand is," antwoordde Dr. Seward. "We hebben hulp nodig."

Dus riepen ze er een wijze oude professor bij, genaamd Van Helsing. Na Lucy te hebben onderzocht, keek Van Helsing ernstig.
"Ze is gebeten door een vampier," zei Van Helsing zachtjes. "We moeten snel handelen."
"Een vampier?" hapte Arthur naar adem. "U bedoelt toch niet—"
"Jawel," onderbrak Van Helsing hem. "We hebben te maken met een wezen dat het bloed van anderen drinkt om te overleven. Ik vrees dat het graaf Dracula zou kunnen zijn."
Ze probeerden van alles om Lucy te redden. Ze gaven haar knoflook om de vampier weg te houden en beschermden haar met een kruis. Maar het was te laat. Op een nacht stierf Lucy, en kort daarna werd ook zij een vampier.
"Ik kan Lucy niet zo laten," zei Van Helsing. "We moeten haar ziel bevrijden."
Arthur, hoewel diepbedroefd, stemde toe. Samen met Van Helsing, Dr. Seward en Jonathan ging hij naar Lucy's graftombe. Ze zagen haar bleek, met scherpe tanden, net als een vampier. Van Helsing tilde een houten staak op.
"Vergeef me, Lucy," fluisterde Arthur.

Met een snelle beweging dreef Van Helsing de staak door haar hart, en Lucy was bevrijd.

Ze wisten nu dat ze graaf Dracula moesten stoppen voordat hij nog iemand kwaad zou doen.
"We moeten de schuilplaatsen van Dracula vinden," zei Van Helsing. "Hij heeft kisten met aarde uit zijn kasteel meegenomen om sterk te blijven. We zullen ze vernietigen en hem zwak maken."
Mina, die altijd dapper was geweest, stond erop te helpen. "Ik wil ook tegen Dracula vechten," zei ze.
Samen spoorde de groep de kisten met aarde van Dracula op en vernietigde ze één voor één. Maar Dracula was woedend en zon op wraak. Op een nacht kwam hij naar Mina en beet haar, waarbij hij twee kleine prikgaatjes in haar nek achterliet.
"Nee!" riep Jonathan toen hij erachter kwam. "We kunnen niet toestaan dat ze wordt zoals Lucy!"
"Dat zullen we niet laten gebeuren," zei Van Helsing. "We hebben nog tijd. Maar we moeten ons haasten en Dracula vernietigen voordat het te laat is."
Dankzij haar vreemde mentale connectie met Dracula kon Mina de groep helpen hem op te sporen. "Hij gaat terug naar zijn kasteel in Transsylvanië," vertelde ze hen. "We moeten hem tegenhouden voordat hij daar aankomt."

De dappere groep vertrok op een lange reis en volgde Dracula terug naar zijn kasteel. De tijd drong. Dracula werd zwakker zonder zijn speciale

aarde, maar als hij zijn kasteel zou bereiken, zou hij zijn kracht herwinnen.
"We moeten hem stoppen voor zonsondergang," zei Jonathan, met vastberadenheid in zijn stem. "Zodra de nacht valt, zal hij te machtig zijn."
Eindelijk bereikten ze het kasteel van Dracula net toen de zon onderging. Van Helsing en Mina bleven achter terwijl Jonathan, Arthur, Quincey en Dr. Seward naar de kasteelpoorten snelden. Daar zagen ze de doodskist van Dracula, gedragen door dienaren die voor hem werkten.
"Stop!" schreeuwde Jonathan, terwijl hij zijn mes trok. "We laten je niet ontsnappen, Dracula!"
De dienaren probeerden te vechten, maar Quincey en de anderen waren er klaar voor. Ze drongen voorbij de bewakers en omsingelden de doodskist. Terwijl de zon steeds lager aan de hemel zonk, werkten Jonathan en Quincey samen om het deksel van de kist open te breken.
"Daar is hij!" riep Jonathan. Binnenin lag Dracula stil, zijn rode ogen staarden hen aan.

Met een krachtige zwaai haalde Jonathan zijn mes naar beneden en sneed Dracula's keel door. Op hetzelfde moment stak Quincey een mes in Dracula's hart. In een oogwenk veranderde Dracula's lichaam in stof en verdween in de wind.
"Het is ons gelukt," fluisterde Jonathan, maar toen hij zich naar Quincey omdraaide, zag hij bloed uit de zij

van zijn vriend stromen. Quincey was gewond geraakt tijdens het gevecht.
"Ik ben blij dat ik kon helpen," zei Quincey zwak, "maar het lijkt erop dat dit het einde voor mij is."
"Nee, Quincey," riep Mina, die naar zijn zijde snelde, "je komt er wel bovenop!"
Maar Quincey wist dat zijn tijd gekomen was. Met zijn laatste adem glimlachte hij en wees naar Mina's gezicht.
"Kijk," zei hij. "De vloek is verdwenen. Je bent vrij."
Mina raakte haar voorhoofd aan en besefte dat het merkteken dat Dracula had achtergelaten, was verdwenen. Ze was niet langer in zijn ban.
Quincey glimlachte nog een laatste keer en sloot toen voorgoed zijn ogen.
Jaren later kregen Jonathan en Mina een zoon, en ze noemden hem Quincey, ter ere van hun dappere vriend.